

forlangte da heller ikke nogen Forklaring men tog Afsked med Ønsket om et „snarligt Gensyn“.

I den følgende Tid mødtes de nu hyppig paa samme Maade og fulgtes et Stykke hjemad. Ved en stiltiende Overenskomst lagde de dog af Forsigtighedshensyn Vejen om ad Kongens Have og Rosenborg-Gartnerierne, hvor de var mindre udsat for at møde Nybodersfolk; og desuden forlængede Per hver Gang Vejen med et lille Stykke, uden at hun gjorde Indsigelse derimod.

Fransisca (saadan hed den unge Pige) var af Middelhøjde, blond, slank, nærmest mager, men meget velbygget. Mest ejendommeligt var hendes Fodskifte, der tydede paa noget rankt og „sikkert“ i Karakteren. Naar hun gik ned ad Gadens Fliserække med Hænderne i sine Jaketlommer og det unge Bryst kækt fremskudt, veg Folk uvilkaarlig tilside for hende, og Per morede sig over at se de slugne Blikke, Herrerne sendte hende. Det røde og hvide Ansigt havde gerne et mut Udtryk, Brynene var dystert sammentrukne, — hvad dog slet ikke betød noget, det var bare hendes Maade at hævde sig paa i de fremmede Omgivelser. Hun vilde med denne udfordrende Mine lade de gode Københavnere vide, at der ogsaa fandtes Folk i Kjerteminde.

Hendes tilsyneladende saa dristige Forhold til Per skyldtes just den samme skjulte Frygt for at blive anset for et Guds Ord fra Landet. Og Per mistydede ikke denne Frimodighed, dertil var den for nær beslægtet med hans egen jyske Selvhævdelsestrang.

Overhovedet havde det, at de begge var fra Provinsen, i høj Grad fremmet den gensidige Forstaaelse, — ja selve Pers Optagethed af hendes Person kunde (hvad han dog ikke selv tænkte